

Викът на пурпурната плът
те грабва въ стръвнитъ си мръжи
и съ черни пламъци бълъжи
посоката на твоя пжтъ,
заплетенъ въ сладострастни мръжи:

Тамъ болний зовъ на вѣковетъ
чъртаешъ ти въ бездоменъ кръсть
— надъ тебе бди тревоженъ пръстъ —
и не вѣсти светъи привѣти
врѣхъ твоята грждъ извѣзаниятъ Кръсть.

Ти слагашъ трауренъ вѣнецъ
върху челото си — и съ болка
съзнавашъ своята горка слава:
„Азъ се казвамъ Съвършенъ Глупецъ,
а майка ми — Сърдечна Болка“.

А тамъ дълбоко въ лѣсоветъ
— далечъ — звѣни Светиятъ Гралъ
(о Парсифалъ! о Парсифалъ!)
и гасне — зовъ на вѣковетъ —
бездоменъ споменъ и печаль.